

3-10-10 Senų ir berniukų jungia vienatve: žmogaus fizinis ir dvasinis stampos būumas. Santago bejegiskumas pričiūtinių stichijas. Telstas tris simbolinių praeigų - žmogaus konfliktas su gyvenimo negandomis. Vienišas žmogus yra bejegis svilti pričiūkias jėgas, tačiau jo moralinė puzgalė daug stiprus, nei fizinius nesilme. „Žmogus galima užmiršt, bet ne galima jo nugalėti.“

Konfliktas įapslymuo yra tarp: vardo ir menio, berniuko ir tėvo, menio ir žvejų, berniuko tėvo ir senio, senio vedyje su paciu savimi ir mintimis je. t.t.

Nėlomo užuomazga: „Buvo pats vidurdienis, kai ją sugavau.“

Kulminacija: „pačiodes rythmii“. Rythmii - tai smurtas, pavojojus, grobuoniškumas. Sandarbinimo gyvenimo akimirkomis senis prisimina berniuką, kuris nelieldia jam numirti. 316 ps. „Lėvoti, - tare jis. Kulminacija“

„Nėjas - viuomit myg drangas“ - baigiasi kulminacija. Žmogus yra stiprus savo vienatveje. Jis yra vienas, bet ne vienės.

Paukščiukė ir vanago konfliktas - mirtis jausmas, smurtas, beigimas nuo laimės. Paukščiui

bus seniui suteiki jėgos ir žvalumo. Santago- gas yra gamtos vaikas.

Riminė kompozicija - kaip prasidijo, taip bu- gisi - drąguoysti su berniuku.

Ieva Simonaitytė

Nikas Karalius

08-10-15

1. Pavadinimo interpretacija.
2. Kokių kraštų vaizduojama I. Simonaitytė? Kuo jis ypatingas? (Kazoji Lituva) → Taip pat apraše Donelaitis, Klaipėdos.
3. Kas būdinga šiam kraštui?
4. Kuo ypatingi jis religijai?
5. Koks vaizduojamas laikotarpis?
6. Romano moterų:

2. Buvo užgrobtas volnūčių germanizacija. Tragio- las liliomas, jie save vadino lituvinieliais. Ypatinga išvaizda, charakteriai, išbūdė. Kirito pas- kaitinis Saltibius iš tai rušliai, had mire tai, kas buvo bučių paveldita, tradicijos testine mėnas. Peasi-

dida Karalių gimini. Naldojas - aplinkinės motyvų, slaugaudamių žmoniją. Vilnius yra ambicingas, prisi- taihantis, patailiūnas, jam germanizacija yra kita išnaudota.

Šeštadienio minėtyje pastutinė, kuri rase prie Mažojo dvi tūkg. I dalis 1939, 1956m. - II dalis.

10-17 Vilnius Karalius - žanras Romanas, tipas - soc. būtinių istorinis. Problematika - nacionalinė, socialinė, moralinė. Nacionalinė - germanizacija, socialinė - būtis, seima, moralinė - žmonijos tarpuosei santykiai.

Nous problemos atskleidžiamos pagal žmonijos charak- terius. Vilnius Karalius paviešintas:

I Romano problematika

II. Vilnius socialinis, moralinis ir nacional. iššūkiai

1. Vilnius Karalius - išnaudotojas: social.

a) „Dabar aš - šeimininkas!“

b) „Kokie tūn užimintai! Pris mane tiki užtiksi“

c) Vilnius elgyys su būlavais ir sanduiniais.

2. Vilnius - moralistai smulkių žmojų:

a) „Kas saltiliuž Karalius Vilnius nepareigota.“

b) „Grati - apgaudinijama žmona.“

c) Vilnius santykiai su Berde.

d) Vilnius Karalius - įmudulinibas (kontrobandin.)

III. Vilnius nacionalinis iššūkiai:

a) marojo Vilnius požūriis; voliūčių

b) žanrijinasis vislau, has roliška

c) „Tai jau duisiuojai vaiko“

IV. Žmogaus dugradacijos keliai.

Ar galima Vilnius Karalius pasmydinti? Ar galima jo patirinti? Gal yra žmogaus prielauromybė nuo epochos, kuriuoje jo gyvena, apie amžių žmogaus laimis nubūno, tos laimis trapumą; apie žmogų ir tau- tai būtingę perspektyvos jausmą, apie tai, kaip mūsų išlaikyti, kai tos perspektyvos nėra?

Kas yra karas: tragedija ar šaunumo išlan- dymas? Kada žmogus yra tiris? Kas yra nely- bi romane? Kodėl vaikai nuna tives pedomis? Komodij senasis Karalius? Ką išgyvena Karaliui?

Vilnius gali reikti, nes pris jis aktoriučia dvi būdai: xelti saltilius, paryzdei, papročiai, tradicijomis, nei- taijyti su blogū, nulti turto savo jėgomis arba lengvesnis keliai - plauti parovui, pariduoti germanizac-

pejancėja lengvų pralokimo laing. Tada jo smenta
kaip žmogus.

„Vilius Karalius“ - rodo beriličiantį būtų ir charak-
tojų. Žmonis vaizduojamie paciū mordianus nu-
menutu.

atslote.

Šešzdažio literatūra

Tai buvo laisvi kūrėjai ir žmonės. Y diutuvę at-
klydo raudonasis mamas 1940 m. ir tarsi iki 1953.

Genocidas ypač intensyvus 1949 m. Daug žymiai rasy-
tojai pertraukti did politinių, tautinių, nacionalinių
principių. Bantinės kultūrių ir istorijos „Divo
boli telius“ ir rase apie tai, kaip patiko, todil yis
lengose šiltų objektyvus lietuvių paribytes. Prora-
bilo tradicinių, policių, bolių mato beriličiam-
iantys rasytojai.

Papr. kūrėjai iš psychologinių būtinis prazos išlaikę
aislių lietuvių tematiką: V. Kudrė, Danqaus ir
žemis sūnės", "J. Savickis", "Kova", "Ad Ristis", "Vagis",
A. Naičiulaitis, "Valentina", "Tavo veido išrisia"
J. Gruas, L. Dovydėnas, Broliai Daviškos", J.
Jankus, "Egreaminas", "Be krento", "Pablyds pauli-
čiai", "Naldis ant morys", U. Ramanausas, "Kryžiai",
P. Andriusis (liet. l. išverst. Don Kickot), "Auši
pusėj ežero", "Rojaus vartai", K. Narins, A. Baranaus-
as, A. Baranauskas, J. Kaupas, "Dolitaras Kipstulias"

3-10-20 Pirmoji romano dalis parašyta kronikos principu.
Abi dalys labai skirtingi: pirmoje būtis, tautosa-
ka, etnografija, antroje vienipės rypiai su sociali-
ne tikslo.

II dalis - pamatė gandrus nujaučia karas.

Vilius išsina iš karas: jis nubarianuja ir grįžta
„pavyzdingai“ tvarkyti už. Karo vaizduonė prae-
idžia Vilius degradacija.

Holopus J. Simonaitytės romanui Vilius Karalius.

Greti: šiurliočiai elgiasi su aplinkiniuais, nes vairas
jai bui žranti, todil ji tik egoisti. Jai namai suti-
mi. Labai pači ki savimi ir užmuzga romano, bet
luka ištulma Viliui.

Senojo motina Karalinė ori uždara, tvirta, gyvenimo
prasme mato vaikose. Ji uždaro slulos nė